

Em hết yêu anh rồi, hết yêu rồi

Tôi gặp anh trong một ngày đông giá rét. Khi cái lạnh tưởng chừng xuyên thấu trái tim, lạnh đến tím tái, lạnh đến tê người. Xem chừng cái lạnh ấy thật tàn khốc, nhất là với những kẻ F.A lâu ngày như tôi. Mặc dù đã quen với cô đơn, nhưng khi gió mùa về, lòng vẫn thấy chên vênh, và rồi lại chạnh lòng, thương về một thoáng nhớ xa xôi nào đó.

Tôi. 24 tuổi. Độc thân. Chưa người yêu. Không phải là chưa yêu ai, chẳng qua ... đơn giản là những mối tình tôi từng trải qua quá nhạt, nó không đủ sâu để khiến tôi phải nhớ lâu, cũng không quá mặn mà để tôi phải thiết tha. Chỉ thoáng qua, để rồi trôi thật xa vào quá khứ. Tôi chẳng có thời gian và tâm trạng để thi thoảng ngồi buồn buồn, lại lôi chúng ra để mà ngắm nghía và thở than. Tôi đã nói rồi mà, tôi là thành viên trung thành của hội F.A.

Tuy nhiên, nói thì nói vậy, tôi vẫn luôn ao ước và mong mỏi có được một tình yêu thật đẹp. Con gái mà, ai chả có chút mơ mộng, có chút ảo vọng về tình yêu. Thế nhưng, thực tế thì tôi vẫn mãi miết kiếm tìm, còn tình yêu khắc cốt ghi tâm mà tôi hằng mong đợi vẫn cứ chạy trốn tôi. Đôi lúc, tôi chẳng còn niềm tin vào tình yêu. Nó cứ vời vợi và xa xôi, tôi chẳng thể nào với tới được. Hẳn nhiên là tôi cứ mãi cho rằng mình chẳng thể yêu ai. Cho đến khi tôi gặp anh, mọi thứ hoàn toàn thay đổi.

Anh. 23 tuổi. Với tình yêu ấy mà, tuổi tác có thực sự quan trọng hay không? Chắc là không. Vì anh chín chắn hơn tôi rất nhiều. Có lẽ hoàn cảnh khiến anh trưởng thành sớm hơn. Cuộc đời tôi giản đơn, không có nhiều biến động, chẳng nhiều bất trắc, vốn dĩ nó vẫn rất bình yên. Còn anh thì khác. Anh từng trải, cuộc sống thăng trầm, nhiều va vấp, anh là bad boy trong mắt mọi người.

Sự gặp gỡ giữa chúng tôi phải chẳng là sắp đặt sai lầm của định mệnh, hay cũng có thể là sự trêu đùa của số phận, hoặc đại loại là thế? Tôi cũng không biết nữa. Chỉ là, tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi quá lớn, chẳng biết làm sao để kéo gần lại được. Mối quan hệ giữa chúng tôi là một cái gì đó mập mờ, mơ hồ, mà đến tôi cũng chưa kịp đặt tên cho nó. Chỉ biết rằng tôi cực kỳ thích anh. Tôi chưa bao giờ tin vào cái gọi là “yêu từ cái nhìn đầu tiên”. Bởi trái tim tôi chai sạn từ quá lâu rồi. Thế nhưng, cảm giác khi gặp anh thật lạ. Tôi đã yêu ngay từ phút đầu tiên ấy. Chỉ có điều, tôi luôn biết, một điều gì đó

cứ nhói đau khi tôi vô tình nghĩ tới. Chỉ là suy nghĩ bất chợt thôi, nhưng cũng đủ làm tôi hoang mang, lo sợ và rối bời trong những suy tư. Dù thế, tôi vẫn không thể ngừng yêu thương và ngừng quan tâm anh. Tôi thật sự rất nhớ anh. Nỗi nhớ cồn cào da diết, nỗi nhớ quay quắt điên cuồng. Đôi lúc tôi tự cười chính mình. Phải chăng tôi còn quá ngây thơ và khờ dại. Tôi yêu quá nồng nhiệt và say mê. Yêu như thể anh là người con trai duy nhất tồn tại trên thế gian này. Hoặc là trong mắt tôi, vốn dĩ anh vẫn luôn là duy nhất. Anh không hoàn hảo như những điều tôi đã vẽ ra về một người yêu lý tưởng, nhưng lại tuyệt vời theo cách cảm nhận ngây ngô của riêng tôi. Tình yêu phá bỏ mọi quy tắc. Có lẽ bởi vì yêu, con người ta mới có đủ vị tha để chấp nhận và thứ tha mọi tổn thương mà đối phương mang lại. Bởi khi yêu, người ta không có đủ thời gian tính toán thiệt hơn cho những điều đã mất. Nhưng khi người con gái yêu ai đó quá nhiều, dành tất cả yêu thương và tình cảm cho một người con trai, yêu ai đó tới mức tôn thờ, thì điều đó chỉ khiến cô ấy tổn thương sâu hơn. Lẽ đời là vậy. Người ta chỉ thèm thường mong muốn cái mình chưa có được, ngược lại những thứ tưởng như đã có trong tay thì lại chẳng mấy may trân trọng. Đối với một bad boy mà nói, tình yêu chỉ như một trò chơi may rủi. Và khi ta đem đặt cược tất cả yêu thương vào đó, đến cuối cùng vẫn chỉ là kẻ thua thiệt mà thôi. Bad boy. Thời gian dành cho tình yêu của anh ta quá vội vàng. Yêu vội. Quên vội. Nên khi biết chắc người con gái yêu mình cuồng nhiệt, chẳng thể nào dứt ra, thì anh ta đâu cần mất thời gian để tâm tới cô ấy? Anh ta còn bận theo đuổi và chinh phục những thứ mới lạ hơn. Tôi biết bên anh có rất nhiều người con gái. Tôi chỉ là một trong số họ, chẳng hơn chẳng kém, thậm chí còn thua thiệt. Thua ở chỗ tôi yêu anh thật lòng. Trong tôi luôn ngập tràn suy nghĩ về anh, hình bóng anh cứ bủa vây lấy tâm trí tôi, đầu óc tôi, và cả trái tim tôi. Tình yêu tôi dành cho anh rất trong sáng, giản đơn thôi, chỉ là mong ước ngày ngày được ở bên anh, trông thấy anh cười, nhìn ngắm anh. Chỉ lặng lẽ bên anh, âm thầm dành cho anh những quan tâm lo lắng. Hạnh phúc khi được tự mình nấu cho anh những món thật ngon, giặt quần áo cho anh, chăm sóc anh ... Yêu anh mà chẳng đòi hỏi sự đáp trả từ anh. Thế nhưng. Nụ cười anh. Giọng nói anh. Sự dịu dàng của anh. Tất cả như những vết cứa, nhẹ nhàng thôi nhưng lại làm tim tôi rỉ máu. Vì tôi biết chúng không thuộc về riêng tôi. Tôi chờ đợi từ anh một tin nhắn, một cuộc điện thoại ... một câu ngỏ lời, tôi vẫn cứ hoài mong. Tôi chờ đợi từ anh một sự đảm bảo rằng trong anh có tồn tại suy nghĩ về tôi. Tôi hy vọng, hy vọng là anh có yêu tôi, hy vọng là trái tim anh có tôi. Nhưng dường như mọi thứ chỉ là vô vọng, đợi chờ cứ thế rơi vào quên lãng. Những đêm dài trôi qua, tôi cứ

trần trọc nghĩ suy. Tự bảo mình phải cố quên anh. Lãng quên. Như một giấc mơ thôi. Để khỏi nhung nhớ nhiều. Để khỏi đau khổ và nhói đau khi suy nghĩ “anh không cần mình” thoáng lướt qua tôi. Yêu bằng con tim nhưng đôi khi lý trí vẫn nhắc tôi phải mạnh mẽ mà xóa bỏ anh đi. Chỉ có điều tôi không làm được. Lỡ yêu rồi, đâu phải nói quên là quên ngay được?

Tôi lang thang giữa những hoài niệm, bước chân vô thức đưa tôi trở lại phố cũ, nơi tôi đã gặp anh. Nhà anh ở phía trước kia rồi, chỉ vài bước nữa thôi. Cứ tần ngần lưỡng lự mãi, chẳng biết có nên gọi cho anh hay không. Cuối cùng, tôi cũng có dũng cảm. Tôi cần phải biết vị trí của mình trong tim anh. Tôi nghĩ mình nên thẳng thắn nói với anh suy nghĩ của mình, nên kết thúc cái trò chơi vô vị là tự suy đoán, tự cười ngậy ngô, tự hạnh phúc rồi lại tự khổ đau. Một lần thôi, dù kết cục thế nào tôi vẫn sẽ hài lòng với sự can đảm của mình. Nhưng ...Phím gọi vẫn còn giữ trong tay mà tôi không thể nào ấn tiếp.

Tôi ngỡ ngàng, điện thoại rơi xuống đất, lăn lóc thật tội. Nhưng tôi chẳng còn đủ thời gian mà quan tâm đến nó. Lúc này đây mọi thứ xung quanh tôi dường như vỡ vụn, cả trái tim tôi cũng vậy, Từng mảnh, từng mảnh đang dần dần vỡ tan, rơi xuống tận cùng nỗi đau.

Anh đang tay trong tay với một ai đó. Họ thân mật lướt qua tôi. Hình như anh không nhìn thấy tôi. Tôi nhặt điện thoại, nép mình vào một góc. Tim đau đến nghẹt thở. Họ hôn nhau trước mặt tôi, nụ hôn mà tôi luôn mong anh sẽ đặt lên môi mình. Mắt tôi nhòe đi, đầu óc trống rỗng. Tôi cứ lặng im cho tới tận lúc hai người bước vào nhà.

Tôi cầm điện thoại, tay run run viết tin nhắn mà nước mắt giàn giụa: “Anh có nhà không, giờ Nguyên qua anh được chứ?”

Tin nhắn reply nhanh đến bất ngờ: “Không em à, giờ anh đang đi có việc rồi.”

...

Tôi hoàn toàn sụp đổ.

À ra thế. Tôi cười cay đắng. Tôi thật ngốc, kiêu người như anh sinh ra đâu phải dành cho tôi, tôi mơ mộng gì chứ. Cô gái đó rất đẹp. Đẹp và trẻ hơn tôi

nhiều. Ừ, hóa ra mình chỉ là vai phụ. Đáng buồn! Vậy mà tôi tự đề cao mình quá, cứ tự cho mình là nhân vật nữ chính. Bẽ bàng quá! Xót xa quá!

Thôi xong rồi. Vậy là tôi đã thua. Thất bại nặng nề. Trò chơi tình ái kết thúc và tôi là kẻ thua cuộc. Tôi chẳng giận, cũng chẳng oán hận anh. Chỉ tự trách bản thân mình. Là tôi sai, tôi ngộ nhận, tôi mơ mộng, tôi ảo tưởng. Tôi đặt niềm tin sai chỗ rồi.

Trời không mưa, nhưng đông giá buốt. Gió lạnh thấm vào tận sâu con tim khờ. Nước mắt tôi lã chã rơi. Cứ đau đi, cứ đau đi, cứ đau đi, cứ đau đi, để nỗi đau thật sâu, đau cho đến khi những tổn thương chẳng còn cảm giác đau nữa. Vì khi đó tổn thương tự nó sẽ lành.

Thời gian ơi, xin xoa dịu những băng khuâng !!!

Mấy ngày sau đó, chúng tôi vẫn gặp nhau. Tôi vẫn thản nhiên như chưa có chuyện gì. Làm sao tôi trách anh đây, tôi đâu có tư cách gì để oán giận anh. Tôi yêu anh, là tôi tự nguyện, anh đâu hứa hẹn gì. Anh không sai, chỉ là tôi đã yêu nhầm người. Tôi quyết định rời xa anh, rời xa thành phố này. Kỷ niệm giữa chúng tôi đành gửi lại cho những heo may gió lộng, mong thời gian cất giữ giùm. Để một ngày, khi đã hết yêu anh, tôi sẽ quay về tìm lại, để không quên giấc mộng đẹp trong đời. Tôi định nói điều gì đó, đại loại như là: “Anh này, Nguyên chỉ coi anh là bạn thôi.” để giữ lại chút tự tôn và kiêu hãnh cuối cùng. Nhưng tôi không thể tự dối lòng nên tôi im lặng. Tôi cũng không nói tới việc mình sắp vào Nha Trang sống. Trước khi xa anh, cứ để mọi chuyện bình yên như vốn có. Gặp gỡ và chia xa là quy luật thường tình, đâu cần phải phá vỡ sự bình yên. Giữa chúng tôi chưa hề có bắt đầu, đâu cần phải kết thúc. Chỉ cần nhắm mắt, buông xuôi. Tôi cứ vậy, để lặng lẽ quên anh. Lúc ra về, anh tiễn tôi ra cửa. Khi anh quay lưng định bước vào, tôi khẽ gọi:- Anh! Đứng im! Em nhờ chút. Anh ngạc nhiên, bước chân khựng lại. Tôi vội vàng chạy đến ôm chầm lấy anh, một cái ôm thật chặt từ phía sau. Cái ôm tôi từng ao ước, cái ôm không chỉ còn trong tưởng tượng, không còn là điều tôi mới chỉ dám nghĩ mà chưa bao giờ dám làm. Tôi cảm nhận được hơi ấm và nhịp đập trái tim mình. Trái tim tôi đã từng vì anh mà loạn nhịp, vì anh mà nhói đau, vì anh mà bối rối, vì anh mà không ngừng nhớ, không ngừng đau. Nhưng lúc này nó đang dần nguội lạnh. Anh không thuộc về tôi, sao tôi còn cố chấp, sao tôi còn cứ u mê? Thôi hết rồi, tôi phải từ bỏ thôi, người con trai ấy sẽ mãi chỉ là một giấc mơ, giấc mơ ngọt ngào nhưng cuối cùng cũng chỉ là

giấc mơ. Tỉnh mộng rồi, tôi phải bước đi thôi. Không gian tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng nước mắt khẽ rơi. Mặn đắng. Tôi từ từ buông tay, quay người bỏ đi.-
Tạm biệt anh! Tôi chạy thật nhanh, không để cho anh biết là mình đang khóc, cũng không quay đầu nhìn lại. Ký ức về anh chỉ dừng lại đến đây thôi. Trái tim em đau thế đủ rồi. Nếu em biết đó là lần cuối cùng được gặp anh thì em đã ở lại bên anh lâu hơn một chút. Nếu em biết tất cả rồi chỉ như một giấc mơ thì em sẽ không để lãng phí bất kỳ giây phút nào bên anh. Nếu em biết với anh, em chỉ là cơn gió, là một thoáng hư vô. Nắng tan, gió cũng phai rồi thì phải chăng em nên quyết định từ bỏ anh sớm hơn? Nếu em biết hạnh phúc thật mong manh như thế, thì em đã chẳng yêu anh. Em hết yêu anh rồi, hết yêu rồi. Chỉ là ... vẫn cứ nhớ anh thôi!